

Forfatter: Falster, Christian

Titel: Udrag fra Satirer, 1720-42

Citation: Falster, Christian: "Satirer, 1720-42", i Falster, Christian: *Satirer, 1720-42*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 1982, s. 44. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-falster05-shoot-idm140600520330224/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Satirer, 1720-42

44 *De sidste satirer udtalt politiske*

niveau, skærer det ham i hjertet, at han må give kritikeren ret. Men kongen er uden skyld, hvad han dokumenterer ved at fremdrage hans forordning om, at ingen må ansættes eller forfremmes uden gennem en *forsvarlig* recommendation. Denne forordning er vel et es – men det hører hjemme i en anden farve end den, i hvilken der spilles: hele det øvrige digt skildrer, hvorledes systemets storfolk beforder deres protegéer ved hjælp af den *uforsvarlige* recommendation, og den opnås ikke alene i herrrens audiensgemak, men også og måske bedre i fruens boudoir eller tjenestepigens køkken.

Da Falster dukkede op »som Tilsynsmand« i gruppen af elever, der studerede Jacob Worm, måtte han over for sine disciple tænke sit embedes tanker. I digtet gentager han Worms og de unge menneskers kritik, men som sin egen. Hvad han måtte holde tilbage over for eleverne, gør sig nu gældende som et opvæld af følelser og forestillinger om menneskeværld, til hvilke først senere tider har fundet de rette ord.

Han, der på latin kalder sig *ingenuus* – fribåren – erindrer med skam og harme situationer fra den danske virkelighed, da han havde måttet »stå sig lam og krum i Audients-Gemakket« (str. 51).

Enhver skal gøre sin gerning på sin plads, men ikke af den grund gøres mindre, end han er i sig selv.

15.

Men til harmoni kom Falster ikke. Det personlige digt »Om falske Venner« fra 1739 viser et uforløst